

Bayer Zsolt: Nekem nem szóltak

2023 november 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

?rizzük meg, ami még a miénk, ami még Európa, ami még normalitás

Nekem nem szóltak, nekünk nem szóltak. Nem mondták meg, hogy minden másképpen lesz. Fukuyamát ezért nem hibáztatom. Nem akkor ment el az esze, mikor megírta a történelem végét, akkor csak naiv volt, mint mi. És neki sem szóltak. Azután pedig alkalmazkodott. Nem bírt szembenézni saját hajdanvolt illúzióival és tévedéseivel, helyette elfogadta az elfogadhatatlant, és kérlelhetetlenül képviseli a semmit, a romlást.

Huntingtonnak sem szóltak valószínűleg, mégis neki lett igaza. Nekünk nem mondták meg, hogy ennek is vége lesz. S hogy majd széthullik minden.

Pedig most hullik szét. Ó, ha tudtuk volna! Ha tudtuk volna, mondjuk azon az éjszakán, 1988. március 30-án, amikor tele voltunk hittel, illúziókkal, bizonyossággal, és mondtuk a semmit sem tudók kikezdzhetetlen önbizalmával, hogy „csak ami nincs, annak van bokra, csak ami lesz, az virág, ami van, széthull darabokra”.

Hittük, az az utolsó széthullás, és hamarosan elérkezik a történelem vége. Nem mondták meg, hogy mindig minden széthullik darabokra. A nagy és gy?zhetetlen és er?s és gazdag és igazságos és szabad világ is széthullik. De legalább úgy hullana szét, ahogy férfihoz méltó. Vagy ha Európa gyönyör? n?, ki bika b?rébe bújt Zeusz hátán érkezik, hát akkor úgy, ahogy szép és er?s és méltóságos asszonyhoz illenék. De nem úgy. Taknyos, buta kamaszként, elgonoszodott vénasszonyként hullik szét, méltósága maradéka ott úszik az önfeladás és árulás óceánjában.

Minden másképpen van. Semmi sem az, ami néhány évtizede volt, ami akkor kikezdzhetetlen igazság volt, ma üdözend? rossz. Nincsen többé nemzet és nemzeti büszkeség. Nincsen többé igazság, demokrácia, amit ma demokráciának csúfolnak és számonkérnek, rettenet csupán. A minap Londonban egy egyszer? angol melós, a hiányzó fogával, a meccsek és a sör iránti olthatatlan angol rajongásával kinézett az ablakán, és azt látta, hogy körben, minden szomszédja ablakában és házán palesztin zászló lengedez. Körülnézett és úgy érezte, nem jól van ez így. S odaült a számítógépe elé – ó, mai agóra! –, és leírta mindezt a Facebookjára. Hangot adott azon véleményének, miszerint nincsen az úgy jól, hogy minden házon palesztin zászló van az ? szomszédságában. Utána valószínűleg elégedetten hátrad?lt, kinyitott egy sört, és elmerengett a maga egyszer? módján a világ állapotáról. Hát sokáig nem merengett, az biztos. Ugyanis kisvártatva bekopogott hozzá a rend?rség, két elszánt tekintet? angol rend?r, bilincsbe verték a saját lakásában, letartóztatták és elvitték.

2023, Anglia, London...

A felesége, miközben bilincselik az urat, ezt ismételteti: undorító... Igen. Ezzel az egyetlen szóval tökéletesen összefoglalható a mai Nyugat. S el ne feledjük, sohasem: naponta ordítják bele az arcunkba ezek, hogy Magyarország nem demokrácia, itt diktatúra van, jobb esetben is autoriter, tekintélyelv?, populista kormányzás, amely lehetetlenné teszi a sajtó-, a szólás-, a gondolatszabadságot. Ha csak úgy nem. De tessék mondani: mi van akkor most a fényességes Nagy-Britanniában? De nekünk senki nem szólt, hogy majd ez lesz. Nem mondták meg, hogy majd rettenetes és rettegett cs?cselék fogja üvölni Európa városaiban a „mocskos zsidót”, hogy nyolcvanéves zsidó öregasszony zokogja majd Párizsban a kamerába, hogy nem hitte, még egyszer át kell élje ugyanazt, amit gyerekkorában. Persze hogy nem hitte. Hiszen nem szóltak neki sem.

Nekünk nem mondták meg, hogy 2023 Európájában és az Egyesült Államokban a „haladó” – értsd: felesleges, aljas, gonosz és rettenetes – „értelmiség”, a felkentek, a woke-szekta ateista f?papjai ugyanott fognak tartani, mint annak idején a szovjet blokk ugyanilyenjei: antiszemiták és Izrael-gy?löl?k lesznek, és beleájulnak az arab világ hátsójába, csak azért, mert ezeknek mindig fel kell szabadítaniuk valakit, s mert ha már rászabadították ezt a tömeget Európára, nem hagyhatják veszni a szavazatukat. Egy tál lencséért köpik szemem újra az európai kultúrát, civilizációt, életet – mindent. S míg az elmúlt évtizedekben minden bokor mögött egy antiszemitát találtak és h?siesen küzdöttek a nem léte? antiszemitizmus ellen, most az „iszlamofóbia” az új síp, amit fújnak, s egy szavuk sincs arról, amit új kedvenceik m?velnek. Egy szavuk sincs a zsidók házaira, intézményeire festett Dávid-csillagokról és semmi másról. Illetve mégis van: a Politico hosszú töprengés után rálelt a megoldásra, azt írják, Párizsban az oroszok festették rá azokat a Dávid-csillagokat a házfalakra. Ó, hát persze, ha csak úgy nem...

Nekünk azt sem mondták meg el?re, hogy hadat fogunk üzeni a természetnek is, a biológiának is. Nincsen többé család, de férfi sincs és n? sincs. Alain Delon nem kaphatja meg az életm?díját, mert ? ma már toxikusan maszkulin. A normalitás még suttog valahol, még tilinkózik itt-ott, sötét sarkokba bújva, de elnyomja hangját a berlini f?pályaudvaron összegy?lt, kutyának öltözött idióták vonyítása, akik azt követelik éppen, hogy ismerjék el az ? jogaikat. Mármost, hogy ?k kutyák. Ha egyszer ajtót nyit az abnormalis el?tt, nem lesz vége soha. Pride-dal kezd?dött, ma a kutyáknál tartunk. Felkészülnek a vérfert?z?k, nekrofilok és a hörcsöger?szakolók. Mert hát ki

tilthatja meg nekik, hogy ?k is boldogok és szabadok legyenek? A magukat kutyának képzel?ket pedig oltuk be szopornyica ellen és tegyünk rájuk szájkosarat, ha már...

„Jöjj szabadság, te szülj nekem rendet..”

Rendet? Meg?rültél, Attila? A rend náciizmus. A rend kirekesztés. A rend iszony. És nekünk nem szóltak, hogy majd ez lesz. Építjük a Babel tornyát. Már majdnem az égig ér (Facebook, internet, social media), összenyitjuk a világot, elkezdtünk egy nyelvet beszélni (száz szóból álló szókinccstelenség, TikTok, b?ven elég), de már nem hisszük, nem féljük Istent sem.

Nem is fog ránk szólani, nyelvünket sem fogja összezavarni, mert hát minek. Nem kell ide már senki és semmi, ártó szellem, bukott angyal, Lucifer is nyugdíjba vonulhat, ezt a maradék kis munkát elvégzi a woke meg a cancel culture.

Nekünk nem szóltak, hogy a hidegháborút nem a béke, hanem a forró háború fogja felváltani. És most itt állunk, a lassan háborúba ájult Európa közepén, és nézzük a párizsi házfalakra festett Dávid-csillagokat, és makogjuk magunk elé: hát már megint... Már megint. Már megint: „A háború: béke!

Négy láb jó, két láb rossz!” Odavan már minden. Odavan a Gutenberg-galaxis, oda a vasárnapi ebéd utáni szieszta, keresztapa reggelije, meg a csönd. Az lett oda legel?ször. Kis zajos törpék üvöltözik a semmit, s ha szólsz, hogy ez a semmi, akkor lemészárolnak, ha máshol nem, hát a virtuális térben.

S a megalázottak és megnyomorítottak zombiserege ellepte Európa valaha szép és tiszta és rendezett és gazdag városait, és [a maga képére formál mindent](#). Nekünk nem szóltak. De most már mindegy. ?rizzük legalább ezt a kicsike maradékot, ami még a miénk. Ami még Európa. Ami még normalitás.

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló